

A sprint a sírig

Lukács 24: 1-12

*Egy sóhajtás volt az egész... Háromszor pislantottál, és el is múlt... Elröppent... Hová tűntek az évek?* – ilyen és ehhez hasonló szavakat hallok, amikor olyan emberekkel beszélgetek, akik arról mesélnek, milyen gyorsan felnőttek a gyermekeik... vagy milyen hamar eljutottak a 30., 50. házassági évfordulójukhoz, vagy a 80–90 éves korhoz... És természetesen sok mindent átéltek életükben, sok örömben és szenvedésben volt részük... De amikor minderre visszatekintenek, minden annyira hihetetlenül gyorsnak tűnik. Megdöbbenően gyorsnak... Elképesztően gyorsnak... Ijesztően gyorsnak...

És mielőtt azt gondolnátok, hogy ez valóban csak a mi korunk jelensége, mivel „felgyorsult világban élünk”, a Szentírás is ezt a megállapítást teszi: *rövid életünk olyan, mint a virág* (103. zsoltár), vagy a 90. zsoltár szerint *életünk olyan, mint a fű, amely reggel kihajt, estére pedig levágják és elszárad*. Még az első ember is, aki a Szentírás szerint megtapasztalta a halált, Ábel (igaz, túlságosan korán, mert meggyilkolták), beszédes nevet kapott: „Ábel” jelentése: lehelet, sóhaj. Maga a Szentírás adja tehát a diagnózist: nagy léptekkel haladunk, futunk, szaladunk a halál felé. Az életünk nem más, mint egy sír felé tartó sprint.

Hogyan lehetséges ez? Mi lehet az oka annak, hogy életünket ilyen rövidnek érzékeljük?

Talán hibás az ember időérzékelése? Meglehet... Néha néhány perc is örökkévalóságnak tűnik (például amikor fájdalmunk van... vagy amikor mentőre várunk... amikor feszülten várunk egy analízis eredményre a kórházban...) ... ezért nem is furcsa, hogy egy teljes, 80–90 éves élet is egy szempillantásnak érződik.

Vagy vajon azért van így, mert valójában sokkal hosszabb életre számítunk? És az életünk egyszerűen túl rövid ahhoz képest, amire teremtett volna minket Isten? Ez is lehetséges... a Szentírásban azt is olvassuk, hogy az Úr Isten az ember bűne miatt határt szabott az életünknek – miközben eredetileg úgy teremtette az embert, hogy ehessen az élet fájáról, és örök élete legyen.

Vagy... lehet, hogy az élet azért tűnik rövid, a sír felé tartó sprintnek, mert egyszerűen túlságosan hajszolt az életvitelünk? Mert hajszolt életet élünk? Mert egy halom jelentéktelen dolog után hajszoljunk, mindenféle dolog után, amit szívünk óhajt? És ahogy az imént mondtam: ez ősi emberi probléma... de a kor, amelyben élünk, ezt csak felerősíti. Mert olyan kényelemben élünk, amely eddig ismeretlen volt, és itt Nyugaton példátlan jólétben... kommunikáció, háztartás, munka, szórakozás... minden könnyebb a technológia miatt... mégsem lett az életünk nyugodtabb, hanem furcsa módon még hajszoltabb, kaotikusabb, feszültebb... a sír felé vezető sprintünk még görcsösebbé vált.

### PÉTER, A GYORSFUTÓ

A mai igeolvasás is egy sír felé tartó sprintet állít elénk. Bár egészen másfajta sprintet. Olyat, amely végül nem a halálban végződik. Éppen ellenkezőleg: életben. A tanítványok az

asszonyoktól hallják a hírt, hogy Jézus sírja üres... Lukács 24:11: „Szavaik azonban üres fecsegésnek tűntek előttük, és nem hittek nekik.” 12. „Péter azonban felkelt, és a sírhoz futott, és amikor behajolt, csak a lepleket látta ott. És elment, és csodálkozott azon, ami történt.”

Ha röviden áttekintjük ebben a történetben Péter hitbéli útját, segít megérteni a magatartását. Mert ez a sír felé tartó sprint nagyon is jellemző Péterre. Előbb azonban néhány fontos állomást említek Péter hitbéli útjából, amelyeket ismerünk. Halászként ismerjük meg, és a hálók mellől hívja el őt a názáreti Jézus. Otthagya a hálókat, és azonnal követi Őt, azzal az ígérettel, hogy Jézus emberek halászává teszi. Mindenhová követi Jézust, még a tengeren is át. Amikor Jézus a vízen jár, Péter az első és az egyetlen, aki kilép a csónakból, hogy hozzá menjen, de hamarosan a hullámok lehúzzák. Ő az, aki kezdeményez, mintegy szóvivőként lép fel a tanítványok között, intézi a dolgokat, szemmel tartja a Jézust követő sokaságot. Ő az első a tanítványok között, aki valóban felismeri, kicsoda a Mesterük. Azt mondja: „Te vagy a Krisztus, az élő Isten Fia.” Ő az, aki a hegyen, amikor Mózes és Illés megjelennek előttük, azt mondja: jó nekünk itt lennünk... építsünk sátrat, s maradjunk itt. Ő az, aki ellenkezik, sőt meg is inti Jézust, amikor Ő a szenvedéséről beszél: nem, Mester, ez nem történhet meg... majd mi megakadályozzuk... én még a halálba is elmegyek veled. Péter az, aki amikor Jézus megmossa a lábát... először egyáltalán nem akarja, majd meg mindenképpen akarja. Péter az, aki Getsemáné kertjében karddal akarja megvédeni Jézust. Péter az, aki nagypénteken megtagadja Őt, majd keservesen sír. Péter az, aki Krisztus üres sírjához fut. És Péter az is, aki amikor Jézus megjelenik nekik a Genezáret tavánál – elsőként ugrik ki a hajóból, és Jézus felé úszik.

Azért mondtam el így Péter életének ezeket az eseményeit, hogy meglássuk egy rendkívül fontos tulajdonságát. Péter hihetetlenül impulzív, hirtelen természetű ember volt... olyan, aki gyakran előbb mondott vagy tett valamit, mintsem átgondolta volna. Gyakran cselekszik impulzívan, az ösztöneire hallgat. Mindig azt teszi, ami abban a pillanatban a legjobbnak tűnik számára. Péter tökéletes példája annak az embernek, aki a szívét követi. – De éppen ezért ennyire ingadozó... Hite, sőt egész élete hullámokkal írható le – amikor néha a csúcson van, máskor pedig mély völgyben. Miért? Nos... azért, amit mondtam: mert a szívét követi.

Tudjátok, mit mond a Szentírás az emberi szívről? *Jeremiás 17: 9 - Csalárd a szív... kicsoda ismerheti?* Az emberi szív nem megbízható.

## A DISNEY-EVANGÉLIUM

Nem tudom elégszer elmondani... de ez annyira mélyen beivódott a kultúránkba... ott van a filmekben, könyvekben, zenében, reklámokban – az egész kultúra ezt lélegzi. És már többször hallottátok ezt tőlem ezt prédikációban... a konfirmandusok már tudják is, annyiszor említettem. Én ezt „Disney-evangéliumnak” nevezem. És így szól: „kövesd a szívedet. Tedd, ami jólesik. Tedd, ami boldoggá tesz...” – És annyira nehéz ezzel az üzenettel szembemenni. Mert jó érzés... Csodálkozunk hát azon, hogy az ember ennyire stresszes? ... Ide-oda ugrál...szalad, sprintel az egyik élvezettől a másikig... mert azt gondolja: ez is boldoggá tesz... az is... ezt is

akarom...azt is... ez az autó is nagyszerűnek tűnik... az a ház is szépnek látszik... láttam valakinél szép nyaralási képeket... oda is el szeretnék menni... azt az állást is szeretném... azt az előléptetést is... az a buli is jól hangzik... az a nő vagy az a férfi is vonzó... amit mások csinálnak, az is jónak tűnik... azt a TikTok-kihívást is ki akarom próbálni... És ha mindenre hallgatsz, amit a szíved diktál, akkor 90 év után visszanezel, és azt mondod: *mit is tettem valójában? Mi volt az életem? Nem volt semmi más, csupán egy sprint a sír felé...* és minden, amit elértem, amiért megdolgoztam... semmivé lett.

Ez a Szentírás figyelmeztetése: *ne gyűjtsetek magatoknak kincseket a földön... ahol a moly és a rozsdá megemészti...* – hanem gyűjtsetek *magatoknak kincseket a mennyben...* – és hogyan tehetjük ezt? Úgy, hogy szavainkat, tetteinket, egész életvitelünket nem a pillanatnyi vágyainkhoz igazítjuk, hanem az Atya akaratához.

És ne értsetek félre... – mert könnyű ezt a gondolatot is a végletekig vinni. Nem azt mondom, hogy az emberi érzések semmit sem érnek... hogy az ember soha ne tegye azt, amit a szíve diktál... – nézzünk csak Péterre... nála néha kifejezetten jól sült el – Jézus követése... a csónakból való kilépés... az Ő nevének megvallása – ezek mind impulzív döntések voltak... – És még itt is: a Jézus sírjához való sprintje. Ez éppen az ő őszinte odaadását mutatja, Krisztus iránti szeretetét, Mesteréhez való vágyakozását. De néha a szíve olyan dolgokra vitte, amelyeket később nagyon megbánt. Talán így lehetne megfogalmazni: igen, hallgass a szívedre... – de kérlek, ne tedd és ne mondd mindazt, amit a szíved diktál. Hanem *„próbálg úgyl, hogy ne csak olyan dolgokat tegyél, amelyek abban a pillanatban jólesnek... hanem olyanokat, amelyeket holnap és holnapután is ugyanígy tennél...”*

Ebben segít a keresztyén hit... Az örök élet evangéliuma új perspektívát nyit az életed számára... – mert ráébreszt arra, hogy nem csupán egy sóhaj az élet... (még akkor is, ha így is érezzük), amelyben arra törekszünk, hogy minél többet megtapasztaljunk, minél többet érezzünk, minél több öröm- és boldogságpillanatot zsúfoljunk bele... hiszen rövid ideig tart. Hanem a keresztyén hit az örökkévalóságra irányítja a tekintetedet. És akkor rádöbben, hogy ez az élet az örökkévalóság előszobája. Tehát nem kell ebben az életben minden áron halmozunk és hajszolunk az élvezetet...

Nézz csak Péterre... – ő is a sírhoz rohan... – az, ahogyan él, olyan, mint egy sóhaj... – De Jézus sírjához való sprintje... megváltoztatja az életét... – Mert amikor onnan visszatér... már nem rohan... hanem csodálkozva, magába mélyedve tér vissza... De a hit segít abban, hogy lelassulj... magadba térj... vagy egy lépéssel feljebb emelkedj – és mindezt az Úr Isten szemszögéből lásd... hogy Ő örökkévaló célt adott neked. És hogy a te tetteidnek is vannak következményei az örökkévalóságra nézve... a te örök sorsodra nézve – *Vajon ezek a gondolatok járhattak Péter fejében? – Ezt az embert tagadtam meg?*

### AZ EVANGÉLIUM PÉTER SZÁMÁRA ÉS SZÁMUNKRA IS EZ: JÉZUS ELFOGADJA ŐT

Elfogadja őt bűnös, nyugtalan, impulzív szívével együtt... - azt, aki nagypénteken megtagadta Őt. Megbocsátja a bűnt... – erről szól a nagypéntek – Az Ő kereszthalála engesztelő áldozat. –

Az Ő kereszthalálának a mi halálunkká kell lennie a bűn számára. Ez a régi ember levetése kell hogy legyen. És a bűnünk felismerése arra késztet, hogy fussunk... sprinteljünk Krisztus keresztjéhez... – és kapaszkodjunk bele.

De ott van húsvét is... a feltámadás evangéliuma... arra kell hogy indítson, hogy az üres sírhoz sprinteljünk... – hogy ott új életre támadjunk fel. És milyen ez az új élet? Olyan, amely már nem a halál felé való sprint... – hanem elfordulás a sírtól... a saját, régi, kaotikus, hajszott, stresszes, görcsös életünk sírjától –

Mindenkinek, aki küzdelmet vív a saját életével – akinek már most is úgy tűnik, mintha az élete egy sprint lenne a saját sírja felé – szól ez az isteni hívó szó: *„Ahogyan a szarvas kívánczik a vízforrásokhoz, úgy kívánczik az én lelkem Hozzád”* – és a Krisztus keresztjéhez és üres sírjához vezető út nyitva áll. Fuss oda... menekülj oda... De amikor meglátod a csodát – fogadd el azt a békét, amelyet egyedül az Ő halála és az Ő élete adhat. És énekeld:

„Én lelkem, mire csüggesz el: / Mit kesergesz ennyire? Bízzál Istenben, s nem hagy el, / Kiben örvendek végre. Ki nekem szemlátomást / Nyújt kedves szabadulást, Nyilván megmutatja nékem, / Hogy csak ő az én Istenem. ÁMEN